

– Παμψηφεί η κυρα-Μαρία, είπε και το μουτράκι της έλαμπε.

Η κυρα-Μαρία πρώτα ξαφνιάστηκε κι ύστερα ένιωσε μια γλυκιά ζεστασιά ν' απλώνεται σ' όλο της το κορμί. Τόσα χρόνια στον αγώνα, πόρτα δε χτύπησε, ψωμί, νερό δε ζήτησε. Όταν έφυγαν οι Γερμανοί, πήγε στο σκοπευτήριο της Καισαριανής. «Μια χούφτα χώμα» είπε, «αυτό είναι το αγόρι μου...» κι έδωσε όρκο να συνεχίζει να περπατά τον δρόμο τον δικό του. Ξέχασε τα βάσανά της και φορτώθηκε πάνω στους ώμους της την ανημποριά του κοσμάκη. Έτρεχε να προλάβει να πληρώσει το χρέος της. Σε κάποια μακρινή συγγένισσα που της είπε: «Δίνεις, δίνεις κι εσένα ποιος θα σε πληρώσει;» απάντησε θυμωμένη: «Και τι 'ναι ο αγώνας, παζάρι, δίνω παίρνω; Όχι, όχι, δίνω και τίποτε δεν περιμένω για πάρτη μου...». Έτσι νόμιζε. Δεν ήξερε πόσο μα πόσο, στα τρίςβαθά της, χωρίς να το καταλαβαίνει, περίμενε την «πληρωμή». Το 'μαθε μόνο σαν άκουσε το Λενάκι να της λέει πως οι γυναίκες του θαλάμου την είχαν διαλέξει, την είχαν εκλέξει, αυτήν, την κυρα-Μαρία, καθοδηγήτρια. Ίσιωσε το κορμί, λες και κείνη τη στιγμή τής κρεμούσαν πάνω στο στήθος ένα παράσημο.